

מרן הקדוש 'החפץ חיים' זי"א

במי קפל גלגולות ההיסטוריה היהודית רשותים אינסוף ספרי מופת, רעים של גודלות וענקי רוח, אשר מאירים למרוחק ומקרים או רוחם מאישם הגודלה עד דור אחרון.

מי לנו מגדלו בחווש כמרן 'החפץ חיים', החתן הנגדל מודאיין, אשר לא רק לדחו פעל גודלות וגבורות, כי אם היה קרר ומובל לכל קרותות ההוות הבאים אחריו, להוליכם על המסלילה הנמונה ברוך ישראל סבא.

איך נביס גודלות, ואנו, מבטנו מה מצומצם? האם יש ביכולתו לתפות מה הם חיים שיש בהם יראת שמים כחיה הח'ח, מהו הם חיים של התבטלות מוחלתת לכל דבר שכחומר, ותשוקה עד בלדי לכל דבר שבוחה? ככלום נשבל להכיל עד לאילו דרגות יכול בן גנוש להגיע?!

הען מסתנוורת מן האור הגדול, והלב מהחר פעימה אל מול גדלות שאין לה קץ. אשרי יולדינו.

מי היא אותה שאותה? אשירה בעולם זהה וטוב לה לעולים הבא. האם חותמתה אחראית את סודה? איך גידלה את ישראל מארך הקטן שלא לתל תפיפות, למלאך בדמות אדם?

בשנות תרפל"ד מצא הרב ר' מרדכי דב צ'ל' בכת חמותו ספר תהילים שהוא שיר לאמנה, ומסרו 'לחפץ חיים'. כאשר ראה 'החפץ חיים' את התהילים, לקחו בידיו ונשכו בהחרשות, ובדמות עניינו אמר לשובבי: "אין לכם מושג כמה דמעות שפכהامي זכרונה לברכה בספר תהילים!"

יום יום, בטרם שחר, הייתה שופכת שיח ומחפה לה' שיגדל ילדה ליהודי ישן וטוב. עם קרי הבקור, נשרו דמעותיו החמות על ספר התהילים. העלים יונן, אישת עומרת ונבכה, מתהנתת על בנה הקטן שיגדל ליהודי ישן וטוב. דברורה קראו לה, ולה בן קטן, ישראל מאור שמו.

עברו ימים, האם כבר הלכה לבית עולם, והילד הקטן גדל, גדול עד מואוד. השטיל הקטן והשקה בDALIM של דמעות, וצמזה. צמה לאילן ורב פארות.

ספר תהילים, אישת אחת, ודמעות ותנתנוים מיידי בוקר - מרכיבים הם את הסוד שהביא לעולם את 'החפץ חיים'.

ואת, נערת סמירות, בחורה בשנות עולם, כלום תדע מה כה בתפילהך, בדמעותיך? גם לך יש הכח לבקש על החומות, אולי דזוקא את תהיי אמה של מלדות...

סיפור
קטן
על איש
גודלה

מה טעם להשייע בעולם שהולך? הר' אנו בעלי בתים כפריים בלבד...

ספרה הרבנית פייגה ע"ה, ביתו של מרן 'החפץ חיים', שבויותה כללה נתן לה אביה סכף לצרכי החתונה, לקחה הדא את הכסף ונסעה לוליאן לרוכש לה' נדינה, ובהגעה ליליאן עלה דעתה לרוכשי וילונות. כשהשכבה בביתה, ידעה כי הדבר לא ימצא חן בעין אביה. לכן פנתה ונכנסה בחשאי מוכנניש האחורית, עלתה לחדר שבעלית הגג, הטמנה את החביבה תחת המיטה, ואז נפנתה, ירדה ונכנסה שוב בקהל המולה מהדורת הראשית, כמו שעכשיו הגיעה מניסעה.

לאחר שקיבלו את פניה בישום עליהם ודרשו בשלומה, פנה אליה אביה ופתח בדברים: "יודעת את, פיגליה, אנו אנשים פשוטים. יש בעלי בתים נכבדים, אבל אנו אנשים כפריים בלבד..."

פנתה פיינה בטענה לאביה: "הר' הייתי ביליאן בכתוב של מרן הגאון רבינו יועיד וראיית' שיש בבביה וילונות?" נעה הח"ח ואמר: "מהו מושהו אותו למורן הגרא"ע והר' הוא נשיא ישראל, וכן הוא צרך לנוחות קצת בחשיבות, אבל אנו לא משתתיים לסוגה של אנשים..."

מרתון
הבית
פנימה
סיפורייה
של
הרבינות
פייגא
בתו של
'החפץ'
ח'ים

כפי שתנתנוgi עם אמך היום- יתנהגו ענק ילדייך בבואה העת

סיפורה הרבנית פייגה ע"ה, שפעם שמעו אותה אביה מותאמת בתפילה בעניין מסוימים. כשהסימנה ובלחת הויכוח הרימו מעט את הקול. מרן 'החפץ חיים' קרא לה ואמר: 'בת', אם את צודקת או אמא צודקת, אני יודע. אבל דע לך, שבאופן שאת מתנהגת לאמא, כך יתנהגו אליך ילדייך בבואה העת'.

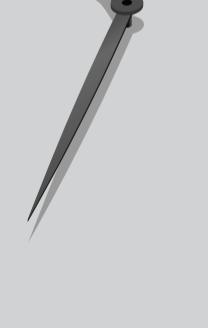
אל תנתנו לרבענו של עולם עזות

עוד סיפורה הרבנית פייגה ע"ה, שפעם שמעו אותה אביה מותאמת בתפילה בעניין מסוימים. כשהסימנה את התפילה פנה אליה אביה ואמר לה: 'פיגליה, את יודעת, לא טוב לחת להקב"ה העזות. אנחנו לא צריכים להדריך אותו מה לעשות בשכינון, הוא יודע מה טוב לנו יותר מה שאננו בעזינו וועדים. התפילה צריכה להיות בזרה שתארמי לרובש"ע: רבש"ע, החשוב בעיניך עשה. וכמוון שאים צריך לבקש את צרכיו וחובבו להתפלל לעוזה, אבל לא לחת לרובש"ע עשות.'

(עובדות של רקח הרב מ' ברמן מפי חתנו הנגדל של רב היל וצ'ל, הגאון רב חיים מן שליט'א)

לשון הרע

עוד סיפורה, שבעת שמייחה היה מתחילה לדבר על בני אדם, וכ"ש כשהיו מתקברים לשלשה ר' ממש, מייד היו נשימות דפיקות ממוקם מושבו של מרן 'החפץ חיים' וויה מודה לר' לש"ה, למרות של לא היה שומע, ואפילו כשידיבו במורח ובלחש.

הוירד שבעירתו ווללה היה נערך אחת לשנה למשך ארבעה שבועות, הודותנות הגדונת פו שאן להחמיין. לסוחרים היה הכל רגען וקרק, למכוון מרכולטס ולרכוש סחרה חדשנית אשר תהווה את פרנסתם לשמשך השנה כולה.

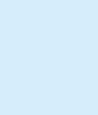
עירות זוללה לובשת המולה והתרגשות. הוירד כן, כל רגע טמן בחובו הגדונת להצלחה בעוד מסחר שיכריע את גודל התקציב לשנה כולה. הכרחות מלאות סחרה נכונות בסמטהותיה של זוללה, סוחרים אצים וריצים, טוענים סחרות ומעמיסים שקים, המירוץ בעיניהם, הזמן כאן יקר, כל דקה שהוחמצה - הוחמצה לשנה של לימה!

החריות אוחות בכל, אין אחד שנח, אין מי שיושב להשיב נפשו בסודעה דשנה או נעמד לזרען על סחר מגודש שדרך עיל גול. אין זדעת להתייחס לקטנות שכאלין. חבל על כל שני, הזמן אול, כל שעינוי בראשו לא משים דעתו על דבר מלבד המקח והמכור כעת, כל השאר שולי וחסר ערך מול הגדונת הגדולה.

כאן אין זה ביתו, כאן זה ביגנס. לכל רגע פוטנציאל של הוב. והוירד קצוב בזמנ. ארבעה שבועות והולכים הביתה.

באותם הירדים היו מתכוונים גם נציגי העם, רבניים ובכלי בתים חשובים, כדי לתקן תנונות. 'החפץ חיים' שף הוא היה בעיר ווללה בתקופת הירד, שמע היהודי ידע שעבד אצלם, אומנו: "מתי כבר יגיד עיריד לקיצו, נפש שיאפת למונחה". בעל הבית, בשומו את דבריו הפועל, גער בו: "אי לך שותה, מהה זאת דבר? הלוואי יומשך הירד עד אין קץ! אמונם כתעת אתה עית, אולם ברוחות נכל לחיות לאחד מכך מכון במנחה, ולהנתה במשך שנה של מה!"

דברי בעל הבית עשו עמוק על 'החפץ חיים', וזה חוויר על עלייהם ומוסף: "כדייא לו להויה שיתיעית, לא יאכל ולא ישן בהרגל, ויגור במסדרון ממש כל תפוקת הירד, כדי שברוחות הגבויים היה לאחד מכך ברוותה. יתר על כן, אומס כוה אומס מוגיש כל עייפות והויה מוצעה, ומתקבל באחבה את כל אי-תנוחות, בידוע שדווקא זה ביא לו את הרוחה".

בשונה מהוירד ישוב זוללה,
ויתדרפק כאן גם בשנה הבאה.

עלולים לא ישובו הרגעים האלה,
ביריד החיים - אין הגדונות שנייה!

וכויסטים היריד למחה,
כה התתענג נפשך על השכר.
כל שטרחתך ייטב לך כאמור,
כי מה שעמלת לך נצח שמור -- --

לא שייכת עייפות ברוחנית, כי האדם
העוסק לוחמיותו עוסק כל הזמן באיסוף

סחורה, הוב ויהלומים, לשכחו העומד
לו לנצה, ומשכך הוא הוא כעובר ביריד של

שבעים ושמוןים שנה שאין בו עייפות כלל.

התעוררי בת, היריד הינו כאן,
מי שנה בicut, יצא הוא ריקון.
הזמן קצוב ורבה העבודה,
למחרת תנוחה, בהגיא יום פקודה.

היהודים עלי דרך, לכל רגע משמעות,
החכם ביריד מתרוצץ ללא לאות.

השכנים לניך, מלאי לך סחרה,

הזמן שחלף לא ישוב חורה.

